

Landstinget i forrige Samling, at han vilde være villig til at forhandle om en anden Fordeling af den tilladte Beskyttelse, det vil sige en Forandring af det Forhold, efter hvilket der af den samlede Beskyttelse af 4,3 gaves Raffineringsprocessen de 4 Øre, ligegyldigt om der arbejdedes med dansk eller udenlandsk Sukker, medens hele den indenlandske Sukkerproduktion, der nationaløkonomisk set er den, der betyder noget, er den, til hvilken de store Kapitaler ere bundne, og som beskæftiger de Tusinder af Mennesker, kun fik 0,3 Øre af den Beskyttelse, der overhovedet tillades. Det kan kun glæde mig, at Gerning for saa vidt er fulgt paa Finansministerens Ord, da han forelagde Forslaget i Landstinget. De 0,3 Øre ere her igennem det Ændringsforslag, som vi vedtog i Fredags, og hvorefter Indførelstolden paa udenlandsk Raasukker sættes op til 5,9 Øre, stegne til 0,95 Øre, nemlig Forskellen mellem 4,95 Øre i Afgift og 5,9 Øre i Indførelstold. Dette er Udtryk for den anden Fordeling, som jeg ønskede, og som den højtærede Finansminister erklærede sig villig til at forhandle om.

Nu er det ganske vist efter min Mening ikke helt tilstrækkeligt. For at tiltræde Brysseler-Konventionen har man Lov til paa dette Punkt at have en Beskyttelse af 3,96 Øre pr. Kg. Disse 3,96 Øre paa Raasukker betyde jo ikke nogen Forskel fra de 4,3 Øre paa raffineret Sukker, det er tværtimod Udtryk for det samme Maal af Beskyttelse. Der siges kun derigennem, at af 12 Pd. Raasukker bliver der 11 Pund raffineret Sukker, og man vil se, at 12 Gange 3,96 vil vise sig at være det samme som 11 Gange 4,3, men ved kun af disse tilladte 3,96 Øre at tildele den indenlandske Sukkerproduktion 0,95 staa vi i Virkeligheden ved et ret svagt Punkt i vore Sukkertoldbestemmelser overfor mulige Eksportpræmier og overfor Forsøg paa at skaffe den udenlandske Overproduktion Indgang paa vort Marked. Vi ville med 0,95 Øre staa med en Beskyttelse, der er knap $\frac{1}{4}$ af, hvad Brysseler-Konventionen tillader, og allerede som Forholdet nu er, hvor vi staa med $1\frac{1}{2}$ Øre, ere vi jo nede paa omkring $\frac{1}{3}$ af, hvad Brysseler-Konventionen tillader. Nu er naturligvis 0,95 Øre bedre end 0,3 Øre, ikke saa lidt bedre, det erkender jeg, men det betyder jo dog en Nedsættelse af en Beskyttelse, der i Forvejen kun er $\frac{1}{3}$ af, hvad der tillades, til at være under $\frac{1}{4}$ af, hvad der tillades,

det vil sige en Nedsættelse af 37 pCt., og naar jeg ser ganske uheldet paa dette, kan jeg deri ikke finde Udtryk for en egentlig Retfærdighedsfølelse, men nærmest Udtryk for, at en almindelig Teori har krævet, at der overhovedet skulde være Nedsættelse baade paa det ene og paa det andet Punkt, ikke blot der, hvor Nedsættelse var naturlig, men ogsaa der, hvor Nedsættelse for saa vidt var unaturlig, som Beskyttelsen der i Forvejen var meget svag.

Der blev i Fredags udtalt — jeg tror af det ærede Medlem for Søndervinge (Rasmus Hansen) —, at disse 0,95 Øre, der traadte i Stedet for de af Folketinget vedtagne 0,3 Øre, skulde betyde en Fordyrelse af Sukkeret for Konsumenterne. Jeg er tilbøjelig til at tro, at saaledes som Stillingen er, betyder denne Forøgelse en mindre Fortjeneste for Raffineringen af det udenlandske Sukker, der indføres, men ikke i og for sig nogen Fordyrelse af Sukkeret.

I de andre Lande, som ere under Brysseler-Konventionen, f. Eks. Tyskland, tager man selvfølgelig hele den tilladte Beskyttelse af 3,96 Øre, og der er ingen Tvivl om, at man der vil se med nogen Undren paa det Sukkerlovforslag, som vi nu naa til her, dette Sukkerlovforslag, der tager den hele tilladte Beskyttelse paa raffineret Sukker, det vil sige paa en Post, der ikke behøver at betyde Beskyttelse for indenlandsk Sukker, medens man paa Puddersukker, hvis Beskyttelse er en Beskyttelse paa indenlandsk Sukker, gaar ned til ca. Halvdelen af, hvad Brysseler-Konventionen tillader, og paa Raasukker gaar ned til under $\frac{1}{4}$ af, hvad der er tilladt. Det kan selvfølgelig ikke siges, at et Forslag, som ser saadan ud, er et egentlig rationelt Forslag, men dette hænger naturligvis noget sammen med, at vi herhjemme ikke producere alt det Sukker, som vi forbruge, men maa indføre en Del.

Imidlertid tror jeg, at man havde staaet sig ved at tage noget mere Hensyn til en eventuel fremtidig Udvikling her i Landet paa dette Omraade. Der er jo et Ord, som stadig gaar igen, naar Talen er om Sukker, det er Ordet om de fede Jorder. Jeg tror ogsaa, at det ærede Medlem for Søndervinge kom ind paa dette i Fredags, men det er jo kun et Slagord. Her er Forholdet jo utvivlsomt dette, at ganske vist ere de Jorder, hvorpaa Sukkerroer dyrkes, federe end mange andre, men det behøver jo ikke at betyde, at saa ere ogsaa de, der sidde paa disse Jorder, federe end de, der sidde paa de magre Jorder, thi de